

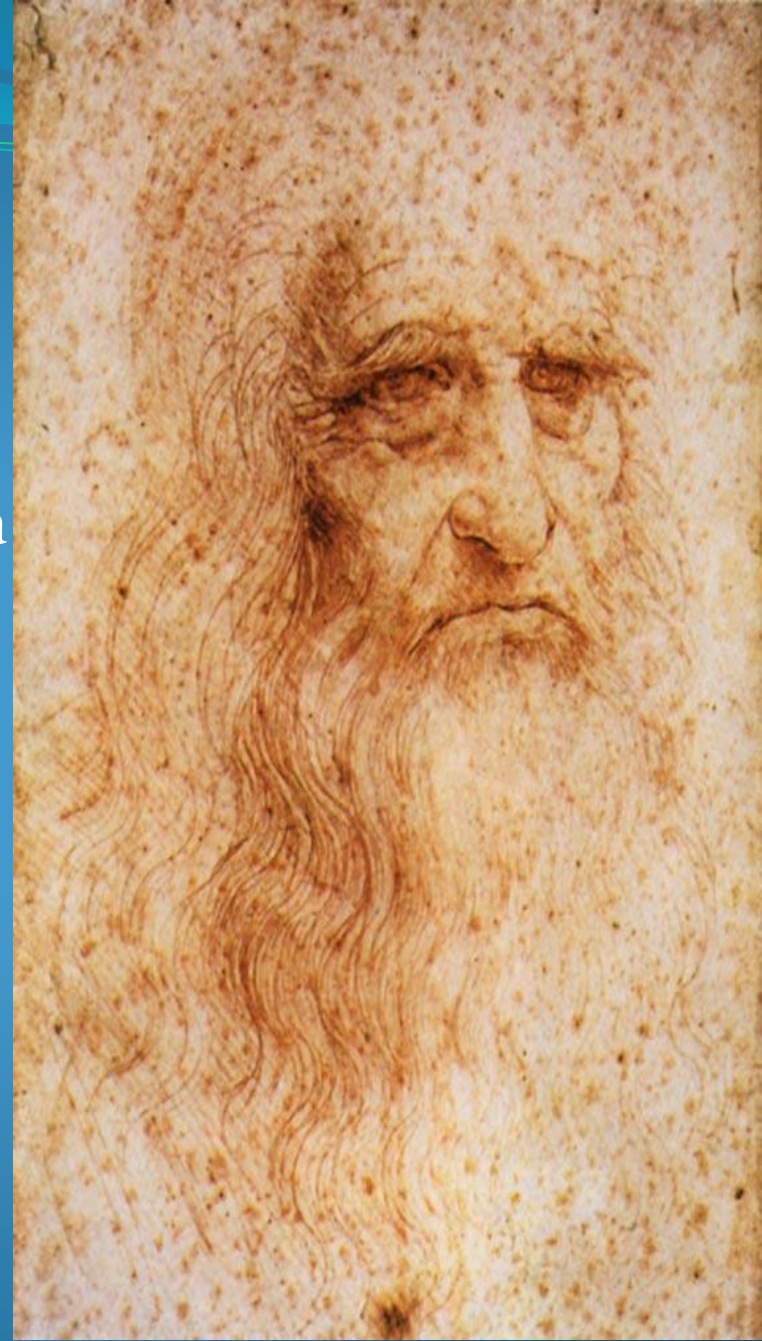
Філософія епо́хи Відрóдження

Підготував студент
групи Ф-21
Тершівський Віктор

Епоха Відродження-одна з найбільш цікавих і повноцінних епох в історії людства, це синонім особистої свободи, досконалості у мистецтві , краси в житті, гармонії фізичних і духовних якостей людини...

Ренесанс був не стійкою і спокійною, а бурхливою і суперечливою епохою.

Ренесанс-це період становлення буржуазного суспільства, період, коли спадають окупи середньовічного укладу , але обмежуючі умови капіталістичного суспільства ще не встигли оформитися

Основні характерні риси

- Антропоцентризм-домінування філософського принципу,згідно з яким людина є центром і метою всесвіту.
- Гуманізм- домінування філософського принципу, згідно з яким утверджується повага до гідності й розуму людини, її права на щастя, вільний вияв природних людських почуттів і здібностей.
- Пантеїзм- філософська позиція світогляд, згідно з яким Бог і світ перебувають у нерозривній єдності.

Головні напрями:

- Гуманістичний напрям
- Неоплатонівський напрям
- Натурфілософський напрям
- Реформаційний напрям
- Політичний напрям
- Утопічно-соціалістичний напрям

Гуманістичний напрям

У філософії Відродження гуманістичний напрям зливався з літературою й набував художньо-образної форми.

У центрі гуманістичних сентенцій стояла людина й пов'язані з нею проблеми природи, історії та мови. Саме поняття «гуманізм» походить від назви духовної течії що була орієнтована на античне розуміння людини. При цьому гуманістичний контекст вивчення людини мав прагматичну мету — виховати нову людину з новими якостями, високим рівнем духовних та естетичних цінностей, багатогранністю проявів особистої культури. Рівень освіченості людини був показником її морального самовдосконалення.

напря́м

Засновником неоплатонівського напрямку епохи Відродження вважають Миколу Козанського, одного з найвідоміших оригінальних тогочасних мислителів. Микола Козанський вважав, що можливість пізнання світу дарована людині Богом, а сутність самого Бога є непізнанною. Наше знання є кінечним, а Бог — безкінечним, кінечний світ природи людина може пізнати, а безкінечного Бога пізнати неможливо. Пізнання без Божих істин веде, зрештою, до «вченого незнання». Бог є найвищою істотою, максимумом Всесвіту. Бог є у всьому, а отже, водночас він є й мінімумом всесвіту. Оскільки людина є творінням Бога, то вона об'єднує в собі як максимум, так і мінімум задля єднання з Богом. Споглядальний спосіб життя не сприяє руху людини до Бога. І навпаки, активний спосіб життя наближає до Бога через прагнення пізнати його в повсякденному житті й індивідуальній творчості.

напря́м

Натурфілософський напрям репрезентований насамперед геніальним представником епохи Відродження Леонардо да Вінчі. Одним з головних своїх завдань Леонардо да Вінчі вважав створення нового методу пізнання, в основі якого лежали досвід і практика. Він критично ставився до релігійного фанатизму, магії та мистиків, які заперечували закони природи. Але попри все Бог для Леонардо да Вінчі був «великим художником», творцем прекрасного барвистого Світу. Створена Богом людина має душу, яка прагне через красу й гармонію поєднатися з Богом. Згідно з Леонардо да Вінчі, гармонія світу існує поряд з дисгармонією (темрявою і трагізмом), що віддзеркалюються в суперечностях людського життя. Бог дає людині свободу волевиявлення, щоб вона самотужки обирала шлях до ангельського існування всупереч повсякденному примітивному способу життя.

Реформаційний напрям

Широкий антикатолицький та політичний рух, який охопив майже всі країни Європи. Реформація віддзеркалила глибоку кризу католицизму й стала показником того, що феодальне суспільство не досягло соціальної мети — подолати надмірну гріховність людей і підготувати їх до приходу Царства Небесного. Реформаційний напрям мав на меті здійснити якісні перетворення в консервативній католицькій ідеології згідно з потребами капіталізації суспільства й створити новий рівень взаємовідносин між віруючими, церквою, державою й суспільством загалом.

Політичний напрям

Політичний напрям філософії Відродження репрезентував Нікколо Макіавеллі. На думку вченого, філософія соціального життя повинна доповнюватися філософією людини. Він уважав, що держава в процесі управління суспільством головним об'єктом обирає людину (конкретну особу), яка має низку негативних якостей, які необхідно враховувати будь-якому чиновнику. На думку Макіавеллі, вирішення проблем політики не повинно лежати в площині релігійного права та моральних норм. Завдяки Макіавеллі, політика набула права самостійного існування й вивчення як окремий предмет небогословського дослідження.

Утопічно-соціалістичний напрям

Утопічно-соціалістичний напрям репрезентували Томас Мор та Томаззо Кампенела. Осмислюючи трагічну долю обездолених англійських селян, Томас Мор як альтернативу пропонує фантастичну модель створення ідеального суспільства, в якому всі його громадяни мають право на працю й можливість усім однаковою мірою користуватися результатами цієї праці. У цьому суспільстві не повинно бути влади, грошей і золота. Мета життя утопійців — створити в суспільстві рівні умови для всіх людей, в отриманні задоволення від життя. В Утопії дозволені будь-які релігії, але забороняється атеїзм, який призводить до занепаду моралі. Головна модель способу життя утопійців — це повна уніфікація поведінки, цінностей, одягу тощо.

Три основні періоди

I період - гуманістичний (XIV - сер. XV ст.) Данте Аліг'єрі, Франческо Петрарка, Лоренцо Валлу;

II період - неоплатонічний (сер. XV - XVI ст.) Микола Кузанський, Піко делла Мірандолла, Парацельс;

III період - натурфілософські (XVI - поч. XVII ст.) Микола Коперник, Джордано Бруно, Галілео Галілей.

Філософія Відродження

яскрава сторінка в історії світової культури. Це - епоха сильних особистостей, сильних характерів, сміливих відкриттів і пошуків, революційних спрямувань у сфері людського духу. Це епоха мужніх людей, котрі не лише мислили, а й діяли революційно, створюючи нове, незважаючи на будь-які перепони, на спротив всьому.